

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

Warszawa, 17 stycznia 2023 r.

FIBEE I sp. z o. o.
Wysogotowo, ul. Wierzbowa 84
62-081 Przeźmierowo

[REDACTED]

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.142.2022.23

Na podstawie art. 106 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, w związku z art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 1899, z późn. zm.), zwanej dalej „u.g.n.”, w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 884, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.” oraz art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1648, z późn. zm.), zwanej dalej „Pt”,

uzgadniam,

- I. w zakresie urzędzeń łączności publicznej, projekt decyzji administracyjnej znak: ZN.6821.54.2021.SG , przedłożonej przez Starostę Puławskiego w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z części nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, położonej na terenie gminy Kurów, oznaczonej jako działka nr 555/2 o pow. 0,1181 ha, obręb Łąkoć, zwanej dalej „Nieruchomością”, poprzez udzielenie FIBEE I Sp. z o. o.**

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Pismo wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym

- zezwolenia na umieszczenie infrastruktury telekomunikacyjnej w postaci kanalizacji kablowej składającej się z pakietu mikrorurek 4x Ø14/10 mm wraz z telekomunikacyjną linią kablową oraz eksploatację tych urządzeń zgodnie z ich przeznaczeniem, zgodnie z załącznikiem mapowym stanowiącym integralną część projektu decyzji;
- II. odmawiam uzgodnienia projektu decyzji administracyjnej Starosty Puławskiego znak: ZN.6821.54.2021.SG, w części dotyczącej ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, w celu wykonywania prac remontowych, modernizacyjnych oraz związanych z przebudową infrastruktury telekomunikacyjnej.

Uzasadnienie

Starosta Puławski (zwany dalej „Starostą” lub „Organem”), przy piśmie z dnia 9 czerwca 2022 r. znak: ZN.6821.54.2021.SG (data wpływu do UKE: 15 czerwca 2022 r.), na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n., zwrócił się do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) o uzgodnienie projektu decyzji znak: ZN.6821.54.2021.SG (zwanej dalej „Projektem decyzji”).

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 124 i 124a u.g.n. oraz art. 104 i 107 k.p.a. w zw. z art. 33 ust. 1, 3 i 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. po rozpatrzeniu sprawy z wniosku FIBEE I Sp. z o.o., z siedzibą w Wysogotowie (zwanej dalej także „FIBEE I”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”) zamierza orzec o:

- 1) ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez udzielenie FIBEE I zezwolenia na umieszczenie na Nieruchomości infrastruktury telekomunikacyjnej w postaci kanalizacji kablowej wraz z umieszczoną w niej telekomunikacyjną linią kablową oraz eksploatację tych urządzeń zgodnie z ich przeznaczeniem. Ograniczenie polega w szczególności na:
  - a) wybudowaniu (posadowieniu) oraz późniejszym funkcjonowaniu urządzeń łączności publicznej, w postaci wskazanej powyżej infrastruktury telekomunikacyjnej wraz ze wszelkimi urządzeniami niezbędnymi do jej eksploatacji,
  - b) dostępie, wejściu, przechodzie, niezbędnym sprzętem osób upoważnionych przez FIBEE I, w celu dokonywania czynności związanych z budową, eksploatacją, konserwacją, remontem, modernizacją, przebudową, usuwaniem awarii sieci, w tym dokonywania wymiany niezbędnych jej elementów.Zgodnie z załącznikiem mapowym, stanowiącym integralną część Projektu decyzji;
- 2) zobowiązaniu właściciela do każdorazowego udostępnienia FIBEE I Nieruchomości w sposób umożliwiający przeprowadzenie prac związanych z instalacją, eksploatacją i konserwacją infrastruktury telekomunikacyjnej, o której mowa w pkt 1, w szczególności w przypadku wystąpienia awarii tej infrastruktury;
- 3) zobowiązaniu FIBEE I do niezwłocznego przywrócenia Nieruchomości do stanu poprzedniego po zakończeniu instalacji urządzeń, o których mowa w pkt 1, jak również po przeprowadzeniu prac, o których mowa w pkt 2. W przypadku, gdyby przywrócenie Nieruchomości do stanu poprzedniego było niemożliwe albo powodowało nadmierne trudności lub koszty właściciel może domagać się ustalenia przysługującego mu odszkodowania w odrębnej decyzji, na zasadach opisanych w art. 128 ust. 4 u.g.n.

Pismem z dnia 9 grudnia 2022 r. znak: DT.WOT.6171.142.2022.16, Prezes UKE poinformował strony niniejszego postępowania uzgodnieniowego o przysługującym im, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Strony postępowania nie skorzystały z uprawnienia, o którym mowa powyżej.

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 206 ust. 1 Pt postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pt oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.: „*Właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany umożliwić operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w szczególności instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych, przeprowadzanie linii kablowych pod nieruchomością, na niej lub nad nią, umieszczanie tabliczek informacyjnych o urządzeniach, a także ich eksploatację i konserwację, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości*”.

Z brzmienia przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że dotyczy on umieszczania obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości.

Stosownie do art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., warunki korzystania z nieruchomości ustala się w umowie, która jest zawierana na piśmie, w terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o jej zawarcie. Stronami umowy są z jednej strony operator, z drugiej strony właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. W umowie ustalone są warunki korzystania przez operatora z nieruchomości, w celu zakładania i konserwacji urządzeń lub linii telekomunikacyjnych, jak również zasady odpłatności za korzystanie z tej nieruchomości. W myśl zaś art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 3 (tj. terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o zawarcie umowy) nie zostanie zawarta umowa, stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n.

Przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. stanowi, iż starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Zaznaczyć należy, że o ile przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. obejmuje zakresem ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości poprzez udzielenia zezwolenia, możliwość umieszczania urządzeń łączności publicznej, to odpowiednie zastosowanie tego przepisu nie może być dokonywane z pominięciem przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., dotyczącego dostępu do nieruchomości w celu umieszczenia na niej obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej oraz dostępu do nieruchomości na potrzeby eksploatacji i konserwacji umieszczonej na niej infrastruktury telekomunikacyjnej. Odpowiednie

zastosowanie art. 124 u.g.n. to bowiem zastosowanie przewidzianej w nim procedury ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a nie wskazanego w nim (okrojonego w stosunku do uregulowania z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.) sposobu ograniczenia z korzystania z nieruchomości (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt I OSK 966/17, Legalis).

W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że decyzja wydana na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. powinna określać przedmiot ograniczenia i jego terytorialny zakres, w tym jednoznacznie wskazywać przebieg inwestycji przez nieruchomość. Tylko bowiem wobec takiej części obszaru nieruchomości może być wydana decyzja o zezwoleniu na czasowe jej zajęcie, który to obszar jest niezbędny dla posadowienia na nim tych urządzeń oraz wykonania związanych z tym posadowieniem robót budowlanych (por. Marian Wolanin (w:) J. Jaworski, A. Prusaczek, A. Tułodziecki, M. Wolanin "Ustawa o gospodarce nieruchomościami. Komentarz", Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2009 oraz wyrok NSA z dnia 27 kwietnia 2009 r., I OSK 664/08).

W świetle zaś art. 124 ust. 1b u.g.n. „*W zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana*”.

Jak wynika zatem z brzmienia przedstawionego powyżej przepisu art. 124 ust. 1b u.g.n., w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia (o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n.) wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem UKE. Przepis ten stanowi także, że decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana. Wyjaśnić przy tym należy, że w myśl art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt.

Przepis art. 124 ust. 1b u.g.n. wskazuje formę tzw. współdziałania, która przy wydawaniu decyzji w sprawie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomości urządzeń łączności publicznej przybiera postać uzgodnienia. Natomiast zasady i tryb współdziałania organów administracji publicznej przy wydawaniu decyzji administracyjnej reguluje przepis art. 106 k.p.a.

W myśl art. 106 § 1 k.p.a., jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody, albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ. Z przepisu art. 106 § 2 k.p.a. wynika zaś, iż wszczęcie tzw. postępowania uzgodnieniowego następuje na wniosek organu wydającego decyzję. Przepis art. 106 § 5 k.p.a. stanowi natomiast, że wyrażenie stanowiska przez organ następuje w procesowej formie postanowienia.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, organ współdziałający przedstawia swoje stanowisko w sprawie administracyjnej rozstrzyganej w drodze decyzji, a zatem zakres i przedmiot tego stanowiska są niejako podwójnie ograniczone: po pierwsze - przedmiotem sprawy administracyjnej, po drugie - zakresem właściwości (zadań) organu współdziałającego.

Prezes UKE wyjaśnia ponadto, iż wydając niniejsze rozstrzygnięcie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, opierał się zarówno na stanie faktycznym ustalonym przez Organ w przedstawionym w Projekcie decyzji, jak też na własnych ustaleniach. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie sądowym (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt II OSK 1203/05, LEX nr 289289) „*Postępowanie przed organem współdziałającym ma wyłącznie charakter pomocniczy w sprawie załatwianej*

w formie decyzji administracyjnej przez inny organ. W takiej zaś sytuacji stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję (...)". W niniejszej sprawie Prezes UKE wziął również pod uwagę stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 czerwca 2009 r. (sygn. akt II OSK 908/08, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że „(...) argumentacja, iż postępowanie ma charakter uzgodnieniowy (pomocniczy) oraz że stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję jest zasadne, ale tylko w stosunku do samego procesu decyzyjnego organu współdziałającego, zajmującego stanowisko w sprawie poprzez wyrażenie opinii lub zgody albo wyrażenie stanowiska w innej formie”. W dalszej części uzasadnienia powyższego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny podniósł natomiast, iż „Prawidłowym jest tym samym stanowisko Sądu pierwszej instancji, że postępowanie, o którym mowa w art. 106 k.p.a., mimo że jest tzw. postępowaniem wpadkowym, toczy się według ogólnych przepisów postępowania. Treść art. 106 § 4 k.p.a. stanowi potwierdzenie tej argumentacji, bowiem wskazuje wprost, że organ uzgadniający nie jest zwolniony z przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym dla wydania orzeczenia wymaganego od tegoż organu. Tak więc, skoro postępowanie uzgadniające, co trafnie w tym zakresie też wywodzi organ wnoszący kasację, jest częścią postępowania głównego, mają do tegoż postępowania zastosowanie także przepisy art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a, jak również art. 10 k.p.a., gwarantujące czynny udział strony w każdym stadium postępowania, w tym także w postępowaniu opiniującym (por. wyrok NSA z dnia 30 grudnia 1999 r., IV SA 1695/97, LEX nr 45131). Konsekwencją tegoż jest jednak i to, że każdy organ administracji na każdym etapie prowadzonego postępowania jest zobligowany do czuwania nad tym, czy w prowadzonym postępowaniu biorą udział wszystkie podmioty wywodzące swe uprawnienia z art. 28 k.p.a., czy też z treści norm regulujących udział stron w danym postępowaniu w sposób odrębny”.

Mając na uwadze powyższe, wskazać zatem należy, że rolą Prezesa UKE było zbadanie przedstawionego przez Starostę projektu rozstrzygnięcia pod względem jego zgodności z przepisami prawa materialnego z zakresu telekomunikacji. W tym celu Prezes UKE wziął pod uwagę stan faktyczny ustalony przez Starostę w Projekcie decyzji jak również oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przedmiotowego postępowania uzgodnieniowego.

Po analizie przedstawionego do uzgodnienia Projektu decyzji, a także materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Prezes UKE stwierdził, że zakresem uzgodnienia w niniejszej sprawie objęty jest projekt rozstrzygnięcia Starosty w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez udzielenie Wnioskodawcy zezwolenia na umieszczenie na Nieruchomości kanalizacji kablowej w postaci pakietu mikrorurek 4xØ14/10 wraz z umieszczoną w niej telekomunikacyjną linią kablową tj. kablem światłowodowym.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. stanowi o obowiązku właścicieli, użytkowników wieczystych lub zarządców nieruchomości do udostępniania tych nieruchomości i umożliwienia operatorom umieszczania na nich obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.

Z uwagi na to, że ustawa z dnia 7 maja 2010 r. nie zawiera definicji pojęcia „obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej”, którym ustawodawca posługuje się w art. 33 ust. 1 tej ustawy, ustalenia co jest przedmiotem niniejszego postępowania należy

dokonać w oparciu o rozumienie użytych przez ustawodawcę pojęć, przede wszystkim w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W oparciu o przepis art. 2 pkt 8 Pt wskazać zatem należy, że infrastruktura telekomunikacyjna to „urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz w szczególności linie, kanalizacje kablowe, słupy, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji”. Z powyższego wynika zatem, że w skład infrastruktury telekomunikacyjnej wchodzić będą zarówno urządzenia telekomunikacyjne, jak też inne elementy wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji. Na uwagę zasługuje bowiem fakt, iż ustawodawca w przywołanym przepisie określił katalog elementów infrastruktury telekomunikacyjnej jako otwarty, posługując się sformułowaniem „w szczególności”.

Jak wynika z powyższego, telekomunikacyjna kanalizacja kablowa oraz telekomunikacyjna linia kablowa są elementami infrastruktury telekomunikacyjnej.

Stosownie do § 3 pkt 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz. U. z 2005 r. nr 219 poz. 1864, z późn. zm.), zwanego dalej „Rozporządzeniem”, kanalizacja kablowa to ciąg rur osłonowych i związanych z nimi pomieszczeń podziemnych dla kabli i ich złączy oraz urządzeń telekomunikacyjnych.

Zaznaczyć należy, że kanalizacja kablowa może składać się z rur o różnych średnicach. Kanalizacja kablowa składająca się z rurek o średnicy od 5 mm do 14 mm stanowi mikrokanalizację.

W przedmiotowej sprawie FIBEE I zamierza umieścić na Nieruchomości mikrokanalizację składającą się z 4xØ14/10 mm.

Stosownie do § 3 pkt 6 Rozporządzenia, linia kablowa to ciąg połączonych kabli. Linie kablową tworzyć może między innymi kabel światłowodowy.

Zgodnie natomiast z § 4 Rozporządzenia linie kablowe powinny być co do zasady umieszczane w kanalizacji kablowej, przy czym nie stanowią wówczas odrębnego telekomunikacyjnego obiektu budowlanego lub jego części.

W § 3 pkt 2 Rozporządzenia została zawarta natomiast definicja telekomunikacyjnego obiektu budowlanego, w myśl której telekomunikacyjnym obiektem budowlanym jest linia kablowa podziemna, linia kablowa nadziemna, kanalizacja kablowa, kontenery telekomunikacyjne, szafy kablowe oraz wolno stojące konstrukcje wsporcze anten i urządzeń radiowych, w tym wolno stojące maszty antenowe i wolno stojące wieże antenowe. Mając na uwadze powyższe przepisy prawa Prezes UKE wskazuje, że kanalizacja kablowa mieści się w pojęciu telekomunikacyjnego obiektu budowlanego.

Biorąc pod uwagę opisany powyżej przedmiot inwestycji Wnioskodawcy, a także wyżej wymienione przepisy prawa, Prezes UKE ustalił, że zamierzeniem Inwestora jest przeprowadzenie inwestycji, o której mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. tj. umieszczenie na Nieruchomości obiektu infrastruktury telekomunikacyjnej, jakimi w tym przypadku jest: kanalizacja kablowa składająca się z pakietu mikrorurek 4xØ14/10 mm wraz z telekomunikacyjną linią kablową (kablem światłowodowym).

Z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika ponadto, że podmiotem zobowiązanym do umożliwienia umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej jest właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym.

Starosta w toku prowadzonego postępowania administracyjnego ustalił, że Nieruchomość objęta niniejszym postępowaniem posiada nieuregulowany stan prawny.

Pojęcie „nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym”, zgodnie z art. 113 ust. 6 u.g.n., oznacza nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 7 u.g.n., przepis art. 113 ust. 6 u.g.n. stosuje się również, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono lub nie zostało zakończone postępowanie spadkowe.

Prawa rzeczowe są unormowane w Księdze II „Własność i inne prawa rzeczowe” ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1740, ze zm.), zwanej dalej „k.c.”. Zalicza się do nich: prawo własności (art. 140 k.c. i nast.), prawo użytkownika wieczystego (art. 232 k.c. i nast.), a także ograniczone prawa rzeczowe, takie jak: użytkowanie, służebność, zastaw, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz hipoteka (art. 244 k.c. i nast.).

Jak wskazuje się w piśmiennictwie, ustawowy termin "nieuregulowany stan prawny" może być odnoszony wyłącznie do prawa własności (vide: P. Czechowski, Komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX).

Co do zasady, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1728), zwanej dalej „u.k.w.h.”, stan prawny nieruchomości ustalany jest na podstawie księgi wieczystej. Stosownie do art. 123 ust. 1 u.k.w.h. dla nieruchomości, która nie ma założonej księgi wieczystej albo w wypadkach, gdy księgi te zaginęły lub uległy zniszczeniu, prowadzone są w sądach rejonowych zbiory dokumentów. Zbiór dokumentów stanowił zatem surogat księgi wieczystej (do czasu jej założenia). Z kolei „innymi dokumentami” w rozumieniu u.g.n., które mogą posłużyć jako podstawa do ustalenia stanu prawnego, są: orzeczenie sądu, decyzja administracyjna, protokół zawartej ugody administracyjnej, jak również umowa cywilnoprawna sporządzona w wymaganej formie aktu notarialnego, jeśli na ich podstawie możliwe jest ustalenie osoby, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości (vide: P. Czechowski, Komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy podnieść, że dla Nieruchomości jest prowadzona księga wieczysta [REDAKTURA] według której Nieruchomość stanowi współwłasność Marianny Piech, Mirosława Piech oraz Edwarda Piech.

W toku postępowania administracyjnego prowadzonego przed Starostą ustalono, że współwłaściciele Nieruchomości nie żyją, a postępowania spadkowe po zmarłej Mariannie Piech (pismo z Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 19 października 2021 r. sygn. akt I L.Dz. 447/21), jak również po zmarłym Mirosławie Piech (pismo z Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 27 października 2022 r. sygn. akt I L.Dz. 463/22) nie zostały przeprowadzone. Natomiast spadek po zmarłym Edwardzie Piech, zgodnie z Postanowieniem Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 6 marca 2017 r. sygn. akt I Ns 32/17 nabyli: [REDAKTURA]

Na uwagę zasługuje również fakt, iż do Organu, w odpowiedzi na publiczne ogłoszenie informacji o zamiarze ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, nie zgłosił się w wyznaczonym dwumiesięcznym terminie nikt, komu przysługiwałyby prawa rzeczowe do Nieruchomości.

W związku z tym, w przedmiotowej sprawie nie można było ustalić osób, którym przysługują prawa własności do Nieruchomości wynikające z dziedziczenia po zmarłych Mariannie Piech oraz Mirosławie Piech. W przypadku bowiem śmierci osoby fizycznej, spadkobierca - stosownie do art. 1025 i art. 1027 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. k.c. może udowodnić swoje prawa wynikające z dziedziczenia (w tym prawo do nieruchomości należącej do masy spadkowej) tylko stwierdzeniem nabycia spadku lub zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia. Tym samym, Nieruchomość stanowi, jak to ustalił Starosta, nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 w związku z art. 113 ust. 7 u.g.n.

Podnieść także należy, iż stosownie do art. 124a u.g.n. „*przepisy art. 124 ust. 1-2 i 4-7, art. 124b oraz art. 125 i art. 126 [u.g.n.] stosuje się odpowiednio do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Do postępowania w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z tych nieruchomości stosuje się art. 114 ust. 3 i 4, art. 115 ust. 3 i 4 oraz art. 118a ust. 2 i 3 [u.g.n.]*.”

Z powyższego wynika zatem jednoznacznie, że rozstrzygnięcie Organu w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości będzie mogło nastąpić także w stosunku do Nieruchomości, będącej nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym.

Kolejną kwestią wymagającą ustalenia jest okoliczność, czy Wnioskodawca jest podmiotem uprawnionym do umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. Zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., prawo umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej przysługuje bowiem operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Inwestorem w niniejszej sprawie jest FIBEE I. Jak wynika z treści wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem 12268, Wnioskodawca jest uprawniony do dostarczania sieci telekomunikacyjnej, oznacza to, że posiada status operatora. Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 27 lit. b Pt, operatorem jest przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących.

Powyższe oznacza, że Wnioskodawcy przysługuje uprawnienie wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., a tym samym Inwestor posiadał uprawnienie do złożenia do Starosty, na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. w zw. z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., wniosku o ograniczenie sposobu korzystania z Nieruchomości.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. ma zastosowanie w przypadku żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości. Prezes UKE w prowadzonym postępowaniu zobowiązany jest zatem ustalić, czy spełnione zostało powyższe wymaganie.

Oceniając spełnienie powyższej przesłanki należy wskazać, że jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, w tym załącznika mapowego do Projektu decyzji Nieruchomość jest niezabudowana. Stwierdzić wobec powyższego należy więc, że wskazana przesłanka dotycząca żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w niniejszej sprawie została spełniona.

Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym stanowi przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. następuje z uwagi na to, aby zrealizowany został cel publiczny, który będzie zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w razie jego braku -z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Przy czym w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzja może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana.

Odnosząc się w tym miejscu do ustalenia, czy przedmiotowa inwestycja jest inwestycją celu publicznego, Prezes UKE pragnie podnieść, że pojęcie inwestycji celu publicznego definiuje ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 503, z późn. zm.), zwana dalej „u.p.z.p.”. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne) oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 u.g.n. Stosownie zaś do postanowień art. 6 pkt 1 u.g.n., celami publicznymi w rozumieniu tej ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. W myśl natomiast art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt. Jak wynika zatem z przepisu art. 2 pkt 5 u.p.z.p. w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n., inwestycje z zakresu łączności publicznej należy traktować jako realizujące cel publiczny. Przesłanką konieczną do uznania określonej inwestycji za inwestycję celu publicznego jest wykazanie, że planowana inwestycja wiązać się będzie z urzeczywistnieniem potrzeb określonych wspólnot na poziomie gminnym, powiatowym, wojewódzkim lub społeczeństwa całego kraju. Powyższe potwierdza ugruntowane stanowisko sądów administracyjnych. Przykładowo, powołać można uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 648/09, LEX nr 758967, w którym Sąd wskazał, iż: *„Na pojęcie "inwestycji celu publicznego" składają się dwa elementy, których łączne wystąpienie jest warunkiem koniecznym takiego rodzaju inwestycji. Pierwszy element stanowi określenie przedmiotu inwestycji, jakim jest realizacja celu publicznego wskazanego w art. 6 u.g.n., a drugi element stanowi przypisanie inwestycji znaczenia lokalnego lub ponadlokalnego. Tak więc z treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p. wynika, iż warunkiem przyporządkowania inwestycji do wskazanej kategorii jest jej lokalne lub ponadlokalne znaczenie, niezależnie od tego, że winien być to cel, o jakim mowa w art. 6 u.g.n.”*. Warto też powołać uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 878/08, LEX nr 563559, w którym Sąd podniósł, że *„Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołując się do definicji celu publicznego zawartej w u.g.n. opiera się na kryterium przedmiotowym. Decydujące znaczenie ma charakter zamierzenia inwestycyjnego, a więc czy będzie to działanie o zasięgu co najmniej lokalnym w zakresie celów określonych w art. 6 u.g.n. Jednym z takich celów jest wydzielenie gruntów pod objekty i urządzenia łączności publicznej i sygnalizacji”*.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie FIBEE I realizuje przedmiotową inwestycję w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa „Wylimitowanie terytorialnych różnic w możliwościach dostępu do szerokopasmowego internetu o wysokich przepustowościach w podregionie puławskim –część A”. Celem tej

inwestycji jest budowa sieci szerokopasmowego Internetu oraz podłączenie do niej wymaganej, znacznej liczby gospodarstw domowych i jednostek publicznych. Dzięki realizacji inwestycji dojdzie do wyeliminowania terytorialnych różnic w możliwościach dostępu do szerokopasmowego Internetu o wysokich przepustowościach. We wniosku z dnia 9 sierpnia 2021 r. o ograniczenie korzystania z Nieruchomości Inwestor wyjaśnił, że priorytetem inwestycji jest podłączenie jednostek oświatowych wskazanych przez Ministerstwo Cyfryzacji w ramach Ogólnopolskiej Sieci Edukacyjnej, a także że umieszczoną na Nieruchomości infrastrukturę telekomunikacyjną będzie wykorzystywał do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

Prezes UKE ustalił wobec tego, że projektowana przez Wnioskodawcę inwestycja, polegająca na budowie kanalizacji kablowej w postaci pakietu mikrorurek 4xØ14/10 mm wraz z umieszczoną w niej telekomunikacyjną linią kablową, spełnia wymogi inwestycji celu publicznego, gdyż jest to zamierzenie w zakresie łączności publicznej, a także ma znaczenie co najmniej lokalne, ponieważ jej budowa umożliwi korzystanie z szerokopasmowej sieci telekomunikacyjnej mieszkańcom gminy Kurów.

Przechodząc do uzasadnienia rozstrzygnięcia w pkt II sentencji niniejszego postanowienia wyjaśnić należy, co następuje.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości jest obowiązany umożliwić m.in. operatorom umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, a także ich eksploatację i konserwację.

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. definiuje zatem wyraźnie rodzaj czynności podejmowanych w stosunku do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Zgodnie z tym przepisem przedsiębiorca jest uprawniony a właściciel nieruchomości jest zobowiązany do udostępnienia nieruchomości w celu umieszczenia oraz eksploatacji i konserwacji infrastruktury telekomunikacyjnej. W przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym uprawnienie to jest realizowane na podstawie stosownej decyzji starosty wydanej w trybie art. 124 u.g.n. w związku z art. 124a u.g.n. na mocy odesłania zawartego w art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Podkreślić należy, że podstawą materialnoprawną wydania decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości, o której mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n., jest przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. Tezę tę podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26 kwietnia 2021 r. sygn. akt I OSK 3840/18 stwierdzając, że: *„Przepisy art. 124 u.g.n. nie są autonomiczną podstawą prawną decyzji, która zapadnie w sprawie umieszczenia na nieruchomości urządzeń i obiektów łączności publicznej. Stosowanie w takiej sprawie art. 124 u.g.n. powinno odbywać się w sposób „odpowiedni”. Udostępnienie operatorowi nieruchomości w celu zainstalowania urządzenia łączności publicznej odbywa się w trybie art. 33 ustawy o wspieraniu rozwoju, a więc - co do zasady - na podstawie umowy zawartej pomiędzy inwestorem a właścicielem/użytkownikiem wieczystym. Dopiero, gdy umowy zawrzeć się nie uda, odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n. Odpowiednie stosowanie art. 124 u.g.n. w związku z art. 33 ust. 7 ustawy o wspieraniu rozwoju oznacza, że w sprawie toczącej się przed starostą stosuje się art. 33 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju. Zawarte w treści art. 33 ust. 7 ustawy o wspieraniu rozwoju odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 124 u.g.n. należy odczytywać w ten sposób, że normatywnym trzonem sprawy rozpoznawanej przez starostę nadal pozostaje*

art. 33 ustawy o wspieraniu rozwoju, natomiast art. 124 u.g.n. znajduje w niej zastosowanie w sposób odpowiedni, a więc z uwzględnieniem specyfiki prowadzonego postępowania oraz treści mającego łączyć strony stosunku administracyjnoprawnego. W konsekwencji art. 124 u.g.n. może znaleźć zastosowanie wprost, z odpowiednimi modyfikacjami, bądź też w ogóle.”

W przypadku realizacji inwestycji na podstawie decyzji starosty, o której mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n., zakres uprawnień operatora pozostaje tożsamy z zakresem uprawnienia jakie przysługuje operatorowi na mocy art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., zauważyć należy bowiem, że zgodnie z art. 124 ust. 6 u.g.n., który to przepis ma charakter wtórny w stosunku do ograniczenia prawa własności, o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n., właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości jest obowiązany udostępnić nieruchomość również w celu wykonania czynności związanych z konserwacją oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń.

W tym miejscu wskazać również należy na istniejące orzecznictwo sądowoadministracyjne wedle którego: *„Przepis art. 124 ust. 6 GospNierU należy interpretować ściśle, wąsko, gdyż inne rozumienie tej normy prawnej naruszałoby zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP) i konstytucyjnie chronione prawo własności (art. 21 ust. 1 Konstytucji RP). Ochronę prawa własności przewiduje również art. 6 ust. 1 ratyfikowanej przez Polskę w 1993 r. Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Prawo własności nie jest wprawdzie prawem bezwzględnym i doznaje w określonych sytuacjach ograniczeń, lecz Konstytucja RP dopuszczając takie ograniczenia w art. 64 ust. 3 jednoznacznie stanowi, że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w takim zakresie w jakim nie narusza to istoty prawa własności, a więc z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Przepis art. 124 ust. 6 GospNierU ma charakter uregulowania szczególnego, które - tak jak pozostałe przepisy ustaw przewidujących ograniczanie bądź pozbawianie praw do nieruchomości dla celów publicznych - muszą być interpretowane dosłownie.”* (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt II OSK 44/13, Legalis nr 793936).

W świetle powyższego, odpowiednie zastosowanie przepisów art. 124 u.g.n. w związku z art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., powoduje, że administracyjne zapewnienie dostępu do cudzej nieruchomości na potrzeby posadowienia urządzeń łączności publicznej, w ocenie Prezesa UKE, może nastąpić w zakresie: umieszczenia, eksploatacji, konserwacji oraz usuwania awarii tychże urządzeń.

Prezes UKE, odnosząc się wobec tego do rozstrzygnięcia Starosty wskazanego w pkt 1 podpunkt b) sentencji Projektu decyzji, tj. że ograniczenie sposobu korzystania z Nieruchomości polega będzie na prawie dostępu do niej w celu wykonywania prac remontowych, modernizacyjnych oraz związanych z przebudową przedmiotowej infrastruktury telekomunikacyjnej, jest niezgodne z przepisami prawa materialnego z zakresu telekomunikacji, tj. art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Prezes UKE zauważa, że w obowiązującym porządku prawnym nie istnieje obecnie definicja ustawowa pojęcia „modernizacja”. Określenie to nie zostało wskazane przez ustawodawcę w art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. jako uprawnienia operatora w stosunku do czynności wykonywanych na obiektach i urządzeniach infrastruktury telekomunikacyjnej. Zgodnie ze stanowiskiem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego (dalej: „GINB”) wyrażonym w piśmie z dnia 7 stycznia 2005 r. „ustawodawca jednoznacznie zdefiniował i uporządkował zakres pojęciowy występujący w przepisach Prawa budowlanego, w tym również rozwiązał jasno kwestię zakwalifikowania „modernizacji”. Pojęcie „modernizacji” mieści się w zakresie

pojęciowym „remontu”, „przebudowy”, albo „rozbudowy”.¹ Definicja powyższych pojęć została ujęta w art. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 2351, z późn. zm.), zwanej dalej „Pb”.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej stanowisko sądów administracyjnych, stanowisko GINB wyrażone w piśmie z dnia 7 stycznia 2005 r. oraz wskazane w Pb znaczenie pojęć "remontu", "przebudowy" albo "rozbudowy", należy jednoznacznie podnieść, że nie wchodzi one w zakres zezwolenia o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości w odniesieniu do istniejących już i eksploatowanych urządzeń łączności publicznej, a więc uprawnienia obejmującego eksploatację, konserwację oraz usuwanie awarii.

Wobec powyższego, Prezes UKE stwierdził, iż w zakresie w jakim Inwestor byłby uprawniony, zgodnie z rozstrzygnięciem Starosty wskazanym w pkt 1 podpunkt b) sentencji Projektu decyzji, do dostępu do Nieruchomości w celu przeprowadzenia prac związanych z modernizacją (w tym przebudową, rozbudową i remontem), w znaczeniu przyjętym przez GINB, uprzednio umieszczonej na Nieruchomości infrastruktury telekomunikacyjnej w postaci kanalizacji kablowej wraz z telekomunikacyjną linią kablową, nie została spełniona przesłanka warunkująca uzgodnienie przez Prezesa UKE projektu decyzji wydanej na podstawie art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. w związku z art. 124 u.g.n. i art. 124a u.g.n.

Prezes UKE na marginesie wskazuje, że modernizacje obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej mogą stanowić wyłącznie przedmiot postępowań odrębnych, prowadzonych czy to w odniesieniu do zezwolenia na umieszczenie i eksploatację nowych obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. (w przypadku kwalifikacji prac budowlanych jako przebudowa lub rozbudowa) bądź też czasowego zezwolenia na remont istniejących obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na podstawie art. 124b ust. 1 u.g.n. Powyższe stanowisko jest wynikiem przyjęcia, że w czynnościach związanych z eksploatacją, konserwacją i usuwaniem awarii nie mieszczą się modernizacje tj. remonty, przebudowy czy rozbudowy

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 106 § 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnosi się za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia postanowienia, na podstawie art. 3 § 2 pkt 2, art. 13 § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 329 z późn. zm., zwanej dalej „Ppsa”).

Od skargi na niniejsze postanowienie, wszczynającej postępowanie przed sądem administracyjnym, pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz

---

¹ Opublikowane na stronie Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego pod adresem: https://www.gunb.gov.pl/sites/default/files/pliki/samples/gi-modernizacja_0.pdf?900

szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 535) w związku z art. 230 Ppsa.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie prawa pomocy stosownie do przepisów Działu V Rozdział 3 Ppsa.

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektroniczej
Dyrektor Departamentu
Techniki

Tomasz Karamon

Otrzymują:

1. [REDACTED]
Pełnomocnik Fibee I Sp. z o.o.

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

2. [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]

3. [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]

4. [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]

5. [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]

Do wiadomości:

Starosta Puławski
Al. Królewska 19
24-100 Puławy

